հրաման իսկ գրէ=զկնի ԺԸ ամի ի լեզու Հռովմայեցի և յԱնտիօք քաղաքի . . . իսկ . . .»:

Այս տեղ կայ երեք էջ գրուած, զոր ամենուն ծանօթ լինելուն չեմ օրինակած: Սորա վերջն կայ:

«Եւ զերկնաբացիկ բանալիս զՍ. Աւետարանս յիշատակ բարի հոգւոյ իւրոյ և ծնողաց իւրոց հաւրն»:

«Արդ գրեցաւ Ս. աւետարանս ի Թուին ՌԾ. յերկիրն Տարօնոյ, ի գիւղն Բազու, ընդ հովանեաւ Ս. Միածնին, և Ս. Կարապետին Մշոյ, ձեռամբ անարժան և անարհեստ գրչի Կարապետ երիցու, որ յետոյ հետևեցաւ գրոց»:

«Աղաչեմ զքեզ, ո՛վ դասք քահանայից, որք հանդիպիք Ս. աւետարանիս տեսութեան կամ օրինակութեամբ յիշեսջիք յաղաւթս ձեր հեղահոգի—Ալ մեզօք լցեալ Փիլիպպոսի, որ զխորաններն և զԹփերն սակաւ դեղօք լցի, անմեղադիր լերուք և որ բոլոր սրտով ողորմի Աստուած ասէ, ամենայն վերոգրեալ ի սմա Նա ողորմածն Աստուած ձեզ յիշողացդ և մեզ յիշեցելոցս ողորմի յիւր միւսանգամ գալստեան ամէն»: «Հայր մեր որ յերկինս . . .»:

Նաև Ամատ գիւղը մի այլ կարմիր աւետարան տեսայ ՌՃԻԲ. ին գրուած, սա յիշատակարան չունէր:

Պատահած եմ շատ մի ձեռագիր աւետարաններու, որոց մէկն ևս ի Բագրևանդ չէր գրուած. այս աւետարաններն ևս մի փաստ են որ Բագրևանդ բնիկ ժողովուրդ չէ մնացած, այլ ու տեղից որ եկած են, բերած են իւրեանց աւետարաններն իւրեանց հետ:

Ամատ մի մեծ և հնաշէն տուն տեսայ, որ ըստ վկայութեան և կալուածական գրոց հաստատմամբ մօտ 200 տարուան տուն է[1]:

Այս տունը կը պատկանի Գանտիլեան ցեղին, որ երկրին մէջ մի միայն զայս տեսած եմ բնիկ և հարուստ, ուք

1. Հին կալուածական եւլն. Թղթերն հետաքրքրական են: